

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 30 d'octubre del 2018.

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, i els magistrats M.I. Sr. Vincent ANIÈRE i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- Prèvia petició de citació del 23-06-2017, per escrit de data 21-07-2017, la representació processal de la societat XXX, SAU, va formular demanda en reclamació de quantitat a tramitar pel procediment civil abreujaat contra la Sra. N.A.C., demanant la seva condemna a abonar-li la quantitat total de 11.246,33.-euros, amb els interessos legals a partir de la data d'emissió de les factures, així com la totalitat de les costes judicials, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

II.- Per escrit del 15-09-2017, la representació processal de la Sra. N. A.C., malgrat reconèixer que podia deure alguna petita quantitat, es va oposar a la demanda sol·licitant la seva desestimació i la imposició de les costes a la part agent.

III.- Per Sentència de data 16-04-2018, l'Hble. Tribunal Unipersonal va decidir :

“Que donant lloc íntegrament a la demanda interposada per la mercantil andorrana XXX, SAU., ha de condemnar a la Sra. N.A.C., a pagar a l'agent la suma de 11.246,33 € incrementada amb els interessos legals comptadors des del dia 15 de setembre de 2017 i fins el dia del seu total pagament, així com a abonar les costes judicials causades, segons allò disposat al darrer Fonament de dret de la present decisió.”.

IV.- Contra aquesta resolució, ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal de la Sra. N.A.C. demanant la seva revocació i que es dictes una desestimant les pretensions de l'agent.

La representació processal de la societat XXX, SAU, sol·licita la confirmació de la sentència recorreguda, amb imposició de les costes d'ambdues instàncies a la recurrent.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els arguments que segons la representació processal de la Sra. A. haurien de portar a revocar la sentència d'instància són en resumit que : 1) no és un fet controvertit que la seva principal va encomanar diferents viatges a la Societat agent però s'ha provat que la Sra. A. ja els va satisfer degudament, sinó en la seva totalitat, sí en una part important, extrem que

fou adverat per la documentació aportada per l'agent ; 2) la seva principal estava segura que devia a l'agent una petita suma que aquesta no va liquidar perquè en desconeixia l'import exacte, i això degut a que la part agent es va negar injustificadament a ministrar la documentació que la Sra. A., insistentment, li va demanar, quan la societat agent està obligada per Llei a acreditar de forma clara i precisa el fonament i raó de la seva acció ; 3) la Sentència recorreguda obvia que la part agent a la seva demanda manifestava que la Sra. A. li va encarregar “durant el mes de maig i juny del 2016” diferents bitllets d'avió però va aportar una relació de viatges corresponent al mes d'agost, viatges que pel que la pròpia agent afirmava no podien ésser objecte de la demanda ; 4) La Sra. A., és de bona voluntat i va pagar sumes importants a l'agent, i ignorant l'import (petit) exacte que devia a la part agent, sempre va afirmar que quan estigués aclarit aquell és liquidaria d'immediat, però han conclòs els Autes i res ha quedat provat puix no ha rebut la documentació adequada per part de la societat agent ; 5) la Sra. A. sempre va pagar el que devia pels serveis contractats, però el que no devia ni podia fer es pagar unes sumes fixades i acreditades de forma parcial per la part agent, derivades d'una documentació elaborada per la societat demandant de forma capriciosa, sense buscar una solució extrajudicial i 6) la Sentència ha obviat el resultat de la prova testifical.

Però, malgrat presentar el seu recurs com fonamentat sobre una incorrecta valoració de la prova, apareix en realitat que els seus arguments són essencialment una repetició dels de primera instància, i als quals la Batlle ha aportat una resposta encertada i suficientment completa i motivada.

Aquesta constatació seria suficient per desestimar el recurs però per tal de donar una resposta completa s'ha de motivar el següent.

II.- Ha quedat acreditat que la societat agent XXX) es dedica a l'activitat d'agència de turisme i que va mantenir una relació comercial amb la

Sra. A. qui, durant els anys 2015 i 2016, li va encarregar, entre altres prestacions, la reserva i compra de bitllets d'avió.

Així, la demandant va emetre, l'any 2015, una factura 1424/15 del 31/12/2015 per import de 815,01.-euros i l'any 2016, un seguit de 9 factures per un total de 13.510,12.-euros :

- factura N° 28/16 del 14-01-2016 per import de 126,80.-euros
- factura N° 281/16 del 09-03-2016 per import de 524,26.-euros
- factura N° 695/16 del 28-07-2016 per import de 767,62.-euros
- factura N° 696/16 del 28-07-2016 per import de 820,11.-euros
- factura N° 565/16 del 30-05-2016 per import de 1471,65.-euros
- factura N° 566/16 del 30-05-2016 per import de 644,39.-euros
- factura N° 567/16 del 30-05-2016 per import de 653,80.-euros
- factura N° 619/16 del 23-06-2016 per import de 5835,21.-euros
- factura N° 883/16 del 28-10-2016 per import de 2666,28.-euros.

Només les 5 últimes són objecte de reclamació per part de la societat demandant ja que indica i justifica que les altres foren pagades.

Al respecte, pel que fa a l'argument que la reclamació només podria recaure sobre prestacions del mes de maig i juny perquè el punt primer de l'escrit de demanda diu *“la societat que represento, durant els mesos de maig i juny del 2016,(...) va reservar i satisfer per compte de la defenent bitllets d'avió.”*, el mateix és totalment inoperant ja que ressort molt clarament de l'escrit de demanda i de la documentació adjuntada a la mateixa, que de cap manera la demanda es limitava a maig i juny sinó que es tractava de liquidar la relació entre les parts.

Així, la demandant ha provat que després de presentar a cobrament certes factures, les mateixes foren retornades impagades pel motiu “més ajornament” (factura 883/16, foli 25) o “lliurat no conforme” (cf. Factura 619/16, foli 24). Ha aportat l'extracte del compte client de la Sra. A..

També ha produït una carta certificada del 28-11-2016 (i no 2015 com indica erròniament la carta) exigint el pagament de factures impagades a la part defenent, carta que no fou reclamada a Correos per part de la seva destinatària malgrat l'avís deixat en la bústia.

Ara bé, arribat a aquest punt cal recordar que no és al creditor de provar els imports pagats pel deutor.

Les regles de la prova, així com la seva evolució més moderna, són conegudes i les recordem de manera repetida (veure entre moltes altres les sentències TSJSC 265-14 del 05-02-2015 i 374/14 del 14-04-2015).

Segons aquestes regles, és un principi bàsic que, una vegada acreditats els fets constitutius del dret reclamat, correspon a la part defenent la prova dels fets obstatius, impeditius o extintius.

La solució té unes arrels molts antigues i profundes i està compartida pels sistemes del nostre entorn. Així, l'article 1353 del code civil français (*"Celui qui réclame l'exécution d'une obligation doit la prouver. Réciproquement, celui qui se prétend libéré doit justifier le paiement ou le fait qui a produit l'extinction de son obligation"*) i l'article 1214 del código civil español (*"Incumbe la prueba de las obligaciones al que reclama su cumplimiento, y la de su extinción al que la opone"*) ara derogat per l'article 217 de la ley de enjuiciamiento civil (2. *Corresponde al actor y al demandado reconviniente la carga de probar la certeza de los hechos de los que ordinariamente se desprenda, según las normas jurídicas a ellos aplicables, el efecto jurídico correspondiente a las pretensiones de la demanda y de la reconvención. 3. Incumbe al demandado y al actor reconvenido la carga de probar los hechos que, conforme a las normas que les sean aplicables, impidan, extingan o enerven la eficacia jurídica de los hechos a que se refiere el apartado anterior.*) són la manifestació de la mateixa exigència.

Dit d'una altra manera, una vegada establerta la realitat del crèdit per la part que es pretén creditora, és a la part deutora provar que s'ha alliberat del deute o que existeix un motiu que pot contradir o extingir el dret de creditor. Per tant, de cap manera es podia exigir de la demandant que acredités

quin import s'havia pagat o no, sinó que és la deutora qui havia de provar quan i quina quantia havia pagat per alliberar-se, cosa que no ha fet.

Constatem que l'agent ha aportat tota la documentació necessària per acreditar el seu crèdit i fins i tot per acreditar pagaments de la contrapart quan no era obligació seva. Per tant, fem nostra la motivació del tribunal unipersonal que *“malgrat disposar ja de tota la documentació acreditativa al respecte, en seu de conclusions la Sra. A. s’ha limitat a reiterar els mateixos arguments adduïts a la demanda –a saber el desconeixement de l’import realment adeutat.”*

A més a més, la defenent no nega que en un correu electrònic del 15-02-2017, tot i retraient a l'agent haver instat el present plet sense buscar una solució extrajudicial, va reconèixer que *“soc molt conscient de que hi ha algunes factures pendents”*, afegint i reiterant que en cas de retirar-se la demanda judicial es procediria al pagament.

També queda establert que el 25-07-2016 es va comprometre a liquidar totes les factures i que el 05-08-2016 va sol·licitar que se li passin els rebuts pendents, cosa que es va fer finalment a l'octubre del 2016, el que contradiu l'afirmació de la recurrent al respecte.

Malgrat ressurt dels autes que la societat agent va justificar tots els aspectes de la seva reclamació, la defenent continua amb el mateix plantejament que va adoptar en la contesta.

Però, no pot un cocontractant al qual es reclama els pagaments d'unes prestacions la realitat de les quals no nega, limitar-se a afirmar que ja les va satisfer *“sinó en la seva totalitat, sí en una part important”*, i que només quedaria per pagar una petita suma que no ha satisfet per desconèixer el seu import , sense aportar cap element de prova per recolzar les seves afirmacions.

Justament, per intentar provar la seva versió, la pròpia defenent va proposar una prova testifical en la persona de la Sra. S., cap d'àrea de XXX

que va gestionar tots els viatges encomanats per la Sra. A. Ara bé, la interpretació que fem de les seves manifestacions és molt diferent de la representació processal de la Sra. A.. En efecte, el testimoni va indicar com no era cert que la Sra. A. va pagar tots els viatges encomanats i que si era veritat que havia demanat la relació de factures, se li havia enviat, precisant que les factures corresponien als viatges confirmats per la clienta.

Així les coses, apareix que la defenent no ha contradit el crèdit degudament acreditat per la demandant ni ha provat que s'havia alliberat del deute, i és amb raó que el Tribunal d'instància ha donat lloc a les pretensions d'aquesta darrera.

Per tot l'exposat s'ha de desestimar íntegrament el recurs i confirmar la sentència.

III.- La desestimació del recurs determina la condemna de la part recurrent a pagar les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs de la representació processal de la Sra. N.A. C. contra la Sentència de l'Hble. Tribunal Unipersonal, secció civil de data 16-04-2018 que confirmem íntegrament;

IMPOSAR a la Sra. N.A.C. les costes judicials de segona instància, inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. Presidenta de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-